

KAPITEL 2

”Jeg spørger dig en gang til: Vidste du, at Emma Marissasdatter var en bedrager?” Marions blik borer sig ind i mit. Marion er anfører for kvindernes kvarter og den, man går til, hvis man skal have hjælp til at løse et problem. Normalt er hun det bløde led mellem os almindelige kvinder i Viduana og de tre enker. Men i dag er der ingen blødhed at spore i Marion. I dag er hun anklageren, og jeg den første af mange tiltalte.

”Nej, jeg vidste intet.” Min stemme ryster. Vi er i den hvide enkes gæstehus, som bruges til afhøringer i særligt vigtige sager. Blandt os kvinder bliver det kaldt ”Sandhedens øje”, da der midt i salens marmorgulv er et øje i mosaiksten. Det er her, jeg knæler nu. Og foran mig på tre stole sidder enkerne og lytter til hvert eneste ord, jeg ytrer.

Den sorte enkes blik har hvilet på mig, siden jeg trådte ind for, hvad der føles som evigheder siden. Hun kender mig. Jeg besøgte hende, mens Emma boede hos hende. Men Emma er her ikke mere. Hun sidder i gabestokken i Skammens cirkel. Blodig og lemlæstet hænger hun mellem liv og død. Og hun var aldrig Emma, men Elias. En dreng skjult som pige.

”Du havde ingen mistanke?” Marions spørgsmål borer i det samme igen og igen.

”Nej,” gentager jeg.

”Ingen overhovedet?” Marions spørgsmål falder med en hurtighed og en vrede, som minder mig om, da bødlen svang sin pisk over Elias’ ryg.

”Nej,” svarer jeg for, hvad der føles som hundrede gang.

Mine knæ gør ondt, men jeg må ikke rejse mig, før de giver tilladelse. Over mig hænger en elektrisk lysekrone. Den er et levn fra tiden før. Og selv om der ingen strøm er, er den stadig et magtsymbol, der minder mig om, hvor underlegen jeg er i forhold til dem. Kvindernes råd, skaberne af Viduana.

”Hvordan kan du *ikke* have haft en mistanke?” spørger Marion. ”I var på samme arbejds hold. Emma kaldte dig sin bedste ven.”

”Jeg vidste intet,” siger jeg bare igen. Jeg prøver end ikke at komme med forklaringer, for jeg har også spurgt mig selv om det. Hvordan kunne jeg ikke have set det? Vi var så tætte, og alligevel havde en kæmpe hemmelighed kilet sig ned mellem os.

”Løgne straffes med piskeslag, Clara.”

”Jeg lyver ikke,” siger jeg og ser hen mod oldfruen. ”Med al respekt ... Emma narrede os alle. Hvis ikke oldfruen vidste det, hvordan skulle jeg så ...” Jeg stopper mig selv.

Oldfruen har rejst sig og grebet fat i Glorias stok, der stod lænet op ad hendes stol.

”Undskyld, jeg ville ikke ...” Jeg når ikke længere, så slår hun mig. Stokken rammer mig på kinden med et højt svirp. Jeg bider et skrig i mig.

Marion ser chokeret ud. Men oldfruen siger bare:

”Fortsæt.”

Så ser jeg ned i gulvet igen.

”Jeg vidste intet,” gentager jeg stille, mens min kind dunker efter slaget. ”Det var et kæmpe chok. Jeg troede, hun var min ven.”

Marions bryn trækker sig sammen.

”Hjalp du Emma med at planlægge hendes flugtforsøg?”

”Nej.”

”Vidste du, at Emma havde planer om at flygte?”

”Nej.” Jeg hvisker ordet denne gang. For nu bevæger jeg mig ind i en gråzone. Jeg vidste, at Emma havde sendt breve til en i mændenes kvarter. Jeg havde mistanke om, at noget var galt. Men jeg havde aldrig troet, at det var så alvorligt. Og at indrømme mistanke er som at grave min egen grav. At fortie et flugtforsøg straffes lige så hårdt som forbrydelsen selv.

”I var sammen på biblioteket og læste om de andre byer,” fortsætter Marion. ”Benægter du det?”

”Nej,” siger jeg. ”Men jeg troede aldrig ...”

”Hvorfor læste I om de andre byer, hvis ikke det var for at planlægge en flugt?” afbryder hun mig.

”Emma sagde, hun var nysgerrig,” siger jeg og knuger hænderne. ”Jeg troede, det var, fordi hun gerne ville vide mere om de byer, vi samarbejdede med. Hvis hun nu skulle efterfølge oldfruen en dag ...”

Oldfruens øjne bliver smalle, og jeg forventer endnu et slag, men det kommer ikke.

”Emma viste en positiv ægløsningstest,” siger Marion i stedet. ”Gav du hende testen?”

”Nej,” siger jeg.

”Emma har indrømmet, at det var din,” siger Marion.

Det giver et lille sæt i mig.

”Så må hun have taget den, uden jeg vidste det,” siger jeg og holder hendes blik fast. For denne gang lyver jeg ikke. ”Emma kom hjem til mig en aften. Jeg fandt testen, og hun sagde, det var hendes, og at hun var bange for Akten. Derfor ville hun ikke fortælle, at hun havde ægløsning. Men jeg sagde, at hun skulle gå hjem og fortælle sandheden.” Jeg ser hen mod oldfruen. Den her del ved hun er sand.

Marion sukker, men oldfruen vifter med hånden som for at få hende til at fortsætte til et andet spørgsmål.

”Har Emma ytret sig kritisk om Viduana?” spørger Marion.

Jeg bider mig i læben. Det kan jeg ikke lyve om, for det vil flere andre måske bekræfte.

”Emma har stillet spørgsmål til nogle ting,” siger jeg. ”Men jeg troede bare, at hun gjorde sig tanker om, hvordan man kunne styrke og udvikle byen. Jeg så det ikke som en kritik af vores styre.”

Oldfruen sukker.

Marion læner sig tilbage i stolen. Hun ser ned i en lille bog med noter og spørgsmål. Bladrer lidt frem og tilbage, inden hun ser hen på de tre enker. Oldfruen ryster bare på hovedet.

Marion lukker bogen.

”Vi vil afhøre alle, der har været tætte på Emma,” siger

hun. ”Og hvis nogen kommer med modstridende forklaringer, vil du blive straffet for at lyve, Clara. Og i værste fald henrettet for at hjælpe med at planlægge en flugt.” Hendes øjne borer sig ind i mine, og jeg føler mig allerede dømt. ”Er der noget i dine udtalelser, du vil ændre?”

”Nej.”

”Godt, du kan gå.”

Jeg rejser mig. Mine knæ giver et jag af smerte.

I gæstehusets store hall, der fungerer som venteværelse, sidder hele min arbejdsgruppe. Eller resterne af den, for den føles ikke længere hel. Ikke uden Emma.

De ser alle på mig, da jeg kommer ud. Søger efter svar i mit ansigt, men jeg har intet at give dem. Jeg er helt udmattet efter, hvad der føles som et endeløst forhør. Byens beskyttere hentede mig, kort efter at morgenklokkerne ringede. Jeg var den første, de samlede op. Det siger alt. Jeg er deres hovedmistænkte.

Heria vrider sine hænder. Jeg kan se angsten i hendes blik. Hun er rædselsslagen. Ikke fordi hun ved noget. Hun og Emma var aldrig gode venner. Men Heria er vores gruppeleder, og hvis nogen af os begår en forbrydelse, falder det tilbage på hende.

Nærmest døren sidder Anna, Herias bedste veninde. Nervositeten er tydelig, og hendes ansigt er koncentreret, som forsøger hun at tyde stemmerne derindefra. Ved siden af Anna sidder Isabella og Pippa. De ser ikke helt så bange ud, men

de vidste heller ikke noget. Isabella stryger sig over maven. Hun er ikke så langt henne endnu, men man begynder at kunne ane en svag bule.

”Er du okay?” hvisker Pippa. Hendes blik hviler på min kind.

Jeg nikker bare. Jeg tør ikke gøre andet, for i rummet står to kvinder fra byens beskyttere. Forhøret er måske ovre, men ikke overvågningen, og alt, hvad jeg siger og gør, vil der blive taget notits af. Jeg tager min røde kappe fra stumtjeneren og slår den om mine skuldre. Så forlader jeg den hvide enkes hus. Nu er det bare at vente. Min straf vil falde på Dommens dag. Og hvis den unge mand, som gav mig beskeden til Emma, afslører sig selv og mig, vil straffen være halshugning.